

Heorhii BUIKO's tale (dansk)

Jeg vil først takke for invitationen til at besøge Danmark. Takke både for at kunne møde danske kommunister og for i almenhed at kunne orientere jer om, hvad der sker i Ukraine, samt for at drøfte mulighederne for fremtidigt samarbejde.

Derhjemme ser mine partikammerater dette Danmarks-besøg som udtryk for jeres solidaritet med Ukraines arbejdende folk og med Ukraines Kommunistiske Parti (UKP). Vort parti fortsætter en utrættelig politisk kamp trods politisk terror og trods retsforfølgelse, hvis mål er at få vort parti forbudt.

Netop i disse dage foregår der i flere lande – ikke mindst i de tidligere sovjetrepublikker – en debat om konsekvenserne af Sovjetunionens opløsning for 25 år siden.

Jo mere tid der går, og jo flere konkrete socialøkonomiske og værdimæssige forandringer der sker, desto mere vurderes udviklingen som en tragedie, der har ramt de tidligere sovjetborgeres hverdag. Flere eksperter deler den opfattelse, at det, der skete dengang, virkelig er nutidens største geopolitiske katastrofe.

Denne katastrofe har gjort verden unipolær, altså med eet midtpunkt. Den har åbnet for global udbredelse af kapitalismen. Resultatet af denne proces er, at det 21. århundredes globalisering kan betragtes som udtryk for imperialismens højeste stadie.

Globaliseringen skaber en forestilling om større økonomisk lighed i verden. Men i virkeligheden fremmer den en intensiv udvikling af transnationale selskaber og transnationale bankers ekspansion. Globaliseringens lokomotiver er Verdensbanken og Den Internationale Valutafond, som betjener det amerikanske finans-oligarki og dets satellitter, og hvis vigtigste mål er gennem udbytning af hele verden at skabe profit og akkumulere kapital til verdensøkonomiens kernelande.

Den globale kapitalisme anvender både en klæbende ideologisk magt og en blød økonomisk magt – men også brutal militærmagt. Efter Sovjetunionens fald har vi oplevet NATO's ødelæggelse af Jugoslavien, Irak, Libyen og nu forsøg på – ved hjælp af IS – at smadre Syrien.

De globale herskere har helt bestemte planer med Ukraine. I Østeuropa er der fra Østersøen til Sortehavet oprettet en bue af lande med Baltikum, Polen, Rumænien og Bulgarien for at etablere en militærblokade af Rusland og dets allierede indenfor Den Euro-Asiatiske Union. For at gøre denne bue total mangler blot et enkelt led – Ukraine. Lykkes deres plan, vil der være rejst en slags karantænevold mod den øst-slaviske verden.

I løbet af de 25 år efter proklamationen af selvstændighed har Ukraines magthavere desværre ikke formået at udnytte vort lands geografiske og strategiske fordele. Det skyldes deres politiske præferencer, deres servilitet overfor vestlig kapitalmagt og deres drømme om personlige profitter, som straks er blevet gemt væk i oversøiske off-shoreskjul. Dermed gik Ukraine glip af muligheden for at blive initiativtager og en stærk integrerende faktor i skabelsen af et fælles Europa – som det tidligere hed: ”Fra Vancouver til Vladivostok” – uden grænser og uden indflydelses-sfærer.

Ukraines nye magthavere har i stedet ensidigt påtvunget vort folk en såkaldt europæisk integration og et brud med det Rusland, som vi har levet sammen med i århundreder, og som vi har fælles historie, kultur, økonomi med – og som bygger på tætte familieband. I stedet agter de globale herskere at bruge vort folk som kanonføde imod det multinationale Rusland, hvor der blandt andet bor flere millioner etniske ukrainere, der af et ærligt hjerte betragter sig som russiske statsborgere.

Med sin russofobiske politik satser Kiev-styret nu på den mest radikale nationalisme og har skabt et farligt arnested for international spænding midt på det europæiske kontinent. Selv Polen – der ellers aktivt støtter Ukraines nye politik – har fundet det nødvendigt at lægge afstand til den ukrainske nationalisme ved i sommer at markere 11. juli som mindededag for ofrene for ukrainske nationalistes folkedrab på polske borgere i 1939-1945.

Det påstås, at vi har haft 25 år med reformer. Det er noget vås. Mit land står derimod midt i en tragedie – ikke mindst fordi grundlaget for vor uafhængighed, en konkurencygtig økonomi, er smadret.

Det sovjetiske Ukraine var blandt de industrilande, der havde den mest dynamiske udvikling. I en række år havde vi større økonomisk vækst end Vesttyskland. Vi havde flyindustri, vi havde rumfartsindustri, vi fremstillede pipelines, vi havde en omfattende sværindustri og elektronik. Vi havde en veludviklet agrarindustri, alsidig akademisk forskning, højteknologisk og gratis sundhedsvæsen, uddannelsesystem samt et veludviklet velfærdssystem.

I dag er Ukraine blandt de få tidligere sovjetrepublikker, hvis bruttonationalprodukt endnu ikke er kommet op på højde med det niveau, vi havde, da Sovjetunionen blev opløst. I dag udgør Ukraines bruttonationalprodukt omkring 1/3 af den Socialistiske Sovjetrepublik Ukraines.

Afindustrialiseringen af Ukraine samt en degeneration af landets produktive og kadremæssige potentiale er omfattende. Hundredevis af virksomheder er stoppet eller kører på halvt blus. Millioner har mistet retten til arbejde – de er arbejdsløse. Andre millioner føler sig tvunget til at søge arbejde i udlandet.

85 procent af Ukraines anlægsaktiver er nedbrudt. Et udtryk for vort privatiserede erhvervslivs teknologiske tilbagestående og svage innovative udvikling er det forhold, at den femte teknologiske generation, der jo dominerer i Vesten, hos os kun udgør lidt over 5 procent.

Fordi vor forskning fortsat rammes af kraftige besparelser og i år kun får tilført 0,2 procent af bruttonationalproduktet, står vor forskning ved afgrunden, selv om den har et kæmpepotentiale indenfor flere brancher.

Sociale landvindinger som fuld beskæftigelse, billige almene boliger og kommunalservice er snart fortid.

I strid med Ukraines forfatning har oligarkernes styre skåret ned i det net af statslige og kommunale sundhedsinstitutioner, der er forpligtede til at yde gratis service. Det samme gælder uddannelsessystemet og småbørnsinstitutioner.

De største slag mod Ukraines økonomi, socialservice og levestandard er sket inden for de sidste 2½ år – efter det statskup, som oligarkiske grupper gennemførte i februar 2014 i deres kamp om magten.

Janukovitjs regime og hans oligark-klaner repræsenterede primært ukrainske nationale kapitalinteresser. For at fastholde magten benyttede de sig af nationalistiske organisationer og snakkede dem efter munden. Disse organisationer modtog finansstøtte og kom til at spille rollen som en spydspids i kampen mod venstrekrafterne. De medvirkede til en sproglig, territorial, etnisk og religiøs splittelse af Ukraine.

Janukovitjs udenrigspolitik blev påvirket af denne splittelsespolitik. Den tjente primært nationalistiske minoriteters interesser. Derved snød han sine egne vælgere – især dem i de industrielt mest veludviklede områder, i Sydøst-Ukraine.

Janukovitjs regerende Regionernes Parti ydede omfattende finansstøtte til det nationalistiske Frihedsparti (Svoboda) – der jo frem til 2004 hed Det Social-Nationale Parti og faktisk var et

naziparti. Netop i Janukovitjs regeringsperiode fik Svoboda medvind og kom ind i parlamentet. Iøvrigt er den nuværende parlamentsformand, Andrej Parubij, en af Svobodas stiftere. Det er altså en regulær nazist, der i dag leder Ukraines parlament.

Janukovitj følte i stigende grad at han stod svagt. Han mistede vælgerens opbakning og gjorde på trods af diverse love alt for at forhindre afholdelsen af den folkeafstemning om Ukraines medlemskab af Toldunionen, som Ukraines Kommunistiske Parti i 2013 havde foreslået og var i gang med at forberede. Dermed fremmede han den politiske krise.

Denne politiske krise blev udnyttet af de oligarker, der repræsenterer den ukrainske komprador-kapital – og altså er knyttet til udenlandske kapitalinteresser. De udnyttede bruskjorterne i egne interesser. Oligarker og regulære kriminelle strukturer kørte parløb. Det var dem, der med amerikansk støtte i 2014 organiserede det væbnede kup og fik koblet EU med på vognen.

Og resultatet blev derefter. Ukraines forbryderverden vandt indpas i magtens strukturer fra øverst til nederst: i parlamentet samt i regional- og lokaladministrationen. Og magten blev straks udnyttet til at iværksætte en krig mod Donbass – mod den lokale civilbefolkning, der aktivt havde modsat sig den udvikling, der udsprang af februar-kuppet i Kiev.

Et andet typisk karaktertræk ved Kiev-styret er at det er under total ekstern administration – primært af USA og internationale finansinstitutter. Og dermed har vi faktisk mistet vores suverænitet. Vi er i dag omdannet til et territorium, der styres udefra.

Siden maj 2014 er der i Ukraine tale om en brutal borgerkrig og klassekamp, hvilket desværre godt og grundigt forties af de vestlige medier.

Det officielle Ukraines propaganda leverer en anden opfattelse af situationen. Men præsident Porosjenko har selv underskrevet Minsk-aftalerne, hvori det faktisk hedder, at konflikten i Donbass er en civilkonflikt. Og chefen for Ukraines generalstab har udtalt, at der hverken er eller har været regulære russiske militærstyrker i Donbass.

For at komme ud af den tragiske blindgyde kræves en politisk dialog mellem Kiev-styret på den ene side og Donetsk og Luhansk på den anden. Vort parti har fra denne civile konflikts første dage fastholdt og krævet, at problemet bliver løst gennem fredsforhandlinger mellem hovedstaden og regionerne. Minsk-aftalerne bekræftede vores holdning. Det er regeringens skyld, at der den dag i dag ikke er iværksat en dialog, alt imens antallet af dræbte stiger – både blandt soldater og især

civile, herunder børn, ældre og kvinder. FN nævner omkring 10.000 dræbte og snesevis tusinder sårede. Flere tusinde boliger og virksomheder er lagt i ruiner. Omkring 2 millioner er på flugt og søger ly i udlandet, først og fremmest i Rusland.

Det regime der blev etableret i februar 2014 lovede at adskille buisness fra den politiske magt. De lovede et opgør med korruption. I dag, 2½ år efter, kan vi konstatere, at det kriminelle og oligarkiske grundlag, der blev skabt efter 1991, tværtimod er styrket.

Rent demonstrativt placerer man både centralt og lokalt dollarmilliardærer og -millionærer eller udlændinge med plettet fortid på fremtrædende poster. Den mest odiøse af dem er Georgiens tidligere præsident Saakashvili, som stadig er efterlyst i sit hjemland.

Den iværksatte "lustration" – altså udrensning i magtorganerne – skulle være rettet mod magtmisbrug, mod korruption og mod personer, der enten har svækket nationens sikkerhed eller har krænket menneskerettighederne. I stedet er denne proces blevet et værktøj til et administrativt opgør med politiske modstandere uden om retssystemet.

De nye magthavere krænker basale principper for et demokratisk retssamfund som uskyldsformodningen og princippet om personligt ansvar for en konkret forbrydelse, der er påvist og bekræftet i retten. I stedet anvender man nu princippet om kollektivt ansvar. Denne praksis har medført vilkårlighed og økonomisk og finansielt sammenbrud samt omfattende fattigdom.

Efter bruttonationalproduktets nedtur i 2014 fulgte sidste år yderligere et fald med 15 procentpoints. Vor nationale møntfod hryvnaens værdi er faldet til en tredjedel med en deraf følgende galoperende inflation, som ved årsskriftet udgjorde 48,7 procent. I gennemsnit er befolkningens købekraft halveret. Priserne på levnedsmidler er øget med 44 procent, de kommunale tariffer på el, vand og varme er på et år steget med 115 procent. Prisen på naturgas, der anvendes i hverdagen, er firedoblet.

Status er at de 0,1 procent rigeste ejer 90 procent af Ukraines formuer. Og vi har mere end 10 milliardærer og over 50 000 millionærer. De udnytter deres magtpositioner og korruptionsstrukturer til at udplyndre vort land. De overfører formuer til off-shore skattely. Kriminaliteten er øget kolossalt.

Befolkningens flertal er tvunget til at leve af usle lønninger eller folkepension. Omregnet til dollars er ukrainerens gennemsnitlige månedsløn i løbet af 2 år faldet fra 450–500 til omkring 140-150 dollars.

Vi har en omfattende grå økonomi. Arbejdsdagen er for mange øget til 14-15 timer samtidig med at arbejdskraftens pris er faldet og arbejderklassen under hastig forvandling til et pjaltproletariat. Dette øger truslen om udvandring og åbner for en øget flygtningestrøm til EU-landene, hvilket vil kunne påvirke lønarbejdernes situation i Vest- og Central Europa.

I dag er 9 millioner familier – ud af de ialt 17 millioner – direkte afhængige af statens ydelser til dækning af husleje og kommunale udgifter. Disse 9 millioner familier befinder sig under grænsen for eksistensminimum. Samtidig er regeringen pligtopfyldende i forhold til Den Internationale Valutafonds krav og har nu forberedt en ny beslutning om at fordoble prisen på varme og varmt vand. Det vil både medføre yderligere fattigdom og generelt underminere landets erhvervsliv.

FN's Generalsekretær Ban Ki-Moon har udtrykt sin bekymring over situationen i Ukraine med følgende ord (CITAT): ”...Situationen er alvorlig i mange lande. For mange i Østeuropa er det et spørgsmål om overlevelse. Det gælder især Letland, Litauen, Estland og Ukraine. Det forhold, at befolkningens levestandard dér falder, samtidig med en omfattende mistillid til disse landes regeringer, en voksende kriminalitet og med at flere og flere forsøger at slippe bort fra disse lande, er udtryk for at disse lande har valgt en absolut forkert vej og at de som statsdannelser er på randen til selvdestruktion” (CITAT SLUT).

Samtidigt med at man i Ukraine smadrer et civiliseret samfunds økonomiske og sociale grundlag, ødelægges de åndelige, kulturelle og retslige forudsætninger for demokrati. Menneskets basale rettigheder og friheder krænkes groft.

I stedet for at værne om almene menneskelige værdier og demokratiske samfundsprincipper pågår der siden vor uafhængighed for 25 år siden en snigende glorificering af fascisme og nazisme. Alle der har været eller er ved magten praktiserer dette.

Statskuppet i 2014 førte til et markant skift i ukrainsk politik og til underminering af menneskerettighederne. Det er ingen overdrivelse at sige, at vort folk aldrig i disse 25 år i den grad har lidt under lovløshed og vilkårlighed som nu. Hvordan kan man tale om demokrati i dag, når hele

retsvæsenet er råddent og bygger på bestiktelser? Mange af nutidens retsmøder ender i åbent slagsmål mellem parterne.

Endnu en risikofaktor for civilbefolkningen er knyttet til, at der i Ukraine er spredt op til 9 millioner stk. uregistrerede våben, inklusive maskinpistoler og maskingeværer. Kan I mon forestille jer, hvad der sker, hvis disse våben kommer til EU-landene?

I dagens Ukraine undertrykkes enhver form for politisk opposition. Den såkaldte ”afkommunisering” ligger i forlængelse af det ufuldendte statskup tilbage i 2004-05. Vort UKP er udsat for repressalier. Alle politiske magtorganer tjener oligarkerne. Derfor gør magthaverne alt for at fjerne vort parti fra det politiske liv. Men det eneste parti, der varetager millioner lønarbejderes interesser, er og bliver Ukraines Kommunistiske Parti.

Vi er det eneste parti, der har fremlagt et detaljeret antikrise-program og fortsat kæmper for at få det implementeret. Men det strider mod oligarkstyrets planer. Derfor pågår der en nådesløs klassekonfrontation.

Der er iværksat en informationsblokade imod UKP. Vi har ikke adgang til massemediernes. I strid med presselovgivningen forhindrer man både udgivelsen af vores partipresse og udsendelser fra oppositionens tv-kanal ”Gamma”.

Hundreder af partimedlemmer og –aktivister rammes af politisk forfølgelse ud fra grundløse anklager, af arrestationer og husundersøgelser. Først og fremmest er vort partis leder Petr Simonenko, der flere gange er valgt ind i parlamentet, genstand for stadig forfølgelse fra myndighedernes side. Særlig oprørende er overgrebene mod førstesekretæren for partiledelsen i UKP’s Kharkov-region, deputeret til flere parlamentssamlinger, æresborger i Kharkov Alla Aleksandrovskaja, der under grundløse anklager for ”separatisme” blev arresteret i juni i år.

Retten tog i den forbindelse ikke hensyn til arrestantens alder og helbred, og hun sidder stadig bag tremmer den dag i dag. UKP har bedt broderpartierne udtale deres støtte til Alla Aleksandrovskaja og henstille til de ukrainske myndigheder, at hun snarest bliver løsladt.

Den 16. august arresteredes i byen Zaporozje på et opdigtet grundlag den kendte journalist, forfatterinde, præsidiemedlem i Ukraines Antifascistiske Komité og modtager af UKP’s Jaroslav-pris Galana Miroslava Berdnik. Hun er forfatter til en række artikler og skrifter, der afslører de ukrainske kollaboratørers forbrydelser under Anden Verdenskrig. Hendes bog *Brikker i et fremmed spil. Den rædselsvækkende historie om ukrainsk nationalisme* har vundet international anerkendelse.

I august afbrød en gruppe militante national-radikale i Kiev brutalt præsentationen af bogen ”Om Ruslands Oprindelse” af den autoritative ukrainske historiker, medlem af Ukraines Nationale Videnskabsakademi og UKP-tilhænger Petr Tolotjko.

Noget af det første, regimet foretog sig, da det var kommet til magten med det væbnede kup i 2014, var – i strid med forfatningen – at opløse den kommunistiske parlamentsgruppe. Fra højeste sted blev der givet en direkte ordre til justitsministeriet om, at partiet – ”ufortøvet” – skulle forbydes ved dom. I de to år, der siden er gået, er der intet kommet frem, som beviser, at det kommunistiske parti bryder forfatningen. Ikke desto mindre har domstolene besluttet at forbyde dets virksomhed alene af den grund, at det ikke har givet afkald på sit navn – kommunistisk – og sin symbolik.

Efter at være kommet til magten gør de national-radikale sig store anstrengelser for at frarøve vort folk dets historiske erindring:

- der foregår en massiv og barbarisk ødelæggelse af alle monumenter, der minder om sovjetidens økonomiske, videnskabelige og kulturelle landvindinger;

- der sker tilintetgørelse af mindesmærker for heltene fra den Store Fædrelandskrig og for fremtrædende ledere fra sovjetiden;

- byer og gader omdøbes til ære for kollaboratører og nazister. I Kiev foreslås det for eksempel af omdøbe General Vatutin Prospektet, opkaldt efter Ukraines befrier i 1943, der blev myrdet, til Bandera Prospektet efter anføreren for hans mordere.

I denne henseende adskiller de ukrainske nationalistere deres ”hitlerjugend” sig på ingen måde fra IS-terroristerne og deres ødelæggelse af det syriske Palmyras enestående fortidsminder.

Det er ikke noget tilfælde, at Ukraine i 2012-13 undlod at stemme for FN-resolutionen ”Om kampen mod heroisering af nazismen, nynazistiske og andre adfærdsformer, der fremmer optrapning af de moderne former for racisme, racediskrimination, xenofobi og dermed sammenhængende intolerance”, hvori der udtrykkes ”dyb bekymring over forherligelsen af den nazistiske bevægelsen og tidligere medlemmer af Waffen SS, blandt andet ved rejsning af mindesmærker og monumenter og gennemførelse af offentlige demonstrationer med det formål at forherlige den nazistiske fortid og den nazistiske bevægelse”.

Og i december 2014, efter det væbnede kup, stemte man sammen med USA, Canada og Palau mod en vigtig tilføjelse til resolutionen, der opfordrede FN’s medlemsstater til at ”afstå fra planer om at udråbe dem, der kæmpede mod anti-Hitler-koalitionen og samarbejdede med nazistiske bevægelser, til medlemmer af nationale befrielsesbevægelser”. Det er selvsagt ikke det, de nynazister har tænkt sig, som har taget magten i vort land. Hvad værre er, de såkaldte ”dekommuniseringslove”, som det nuværende regime har vedtaget, står

i direkte modstrid med den ovennævnte FN-resolution, når de udråber kollaboratører og Hitler-håndlangere til deltagere i en ukrainsk national befrielsesbevægelse, tildeler dem forhøjede pensioner og ligestiller de udmærkelser, de har modtaget for deres tjeneste i SS, SA og Værnemagten, med statslige ukrainske udmærkelser.

Disse kræfter fejrede deres magtovertagelse som følge af det væbnede kup ved at lade fascistoide lømler besætte statsorganers bygninger (tilmed visse ministerier) og kulturinstitutioner og med vold, optøjer, hærværk og terror. Drab på hundreder af borgere i Kiev, Mariupol, Krasnoarmejsk og andre byer og den grufulde tragedie i Odessa, hvor over et halvt hundrede mennesker blev levende indebrændt, har rystet offentligheden ikke kun i Ukraine. Siden da er der gået over to år. Men til dato er der intet gjort ved efterforskningen, og ingen har straffet ugeringerne.

Den parole, som bragte nynazisterne til magten, var ”Ukraine fremfor alt!”. Uvilkårligt kommer man til at tænke på det sørgeligt berømt ”Deutschland, Deutschland über alles!” ... Alt russisk skulle rykkes op med rode, både i litteraturen og i kunsten. Russiske massemedier blev lukket ude fra Ukraine, både de trykte og de elektroniske. Og det i et land, hvor der selv efter myndighedernes barberede tal bor over otte millioner etniske russere, og hvor over to tredjedele af den samlede befolkning er russisktalende.

Betegnende er i den forbindelse de ukrainske myndigheders og den såkaldte nationale ”elites” holdning til det Europæiske Charta om regional- og mindretalsprog af 5. november 1992. Under uhyre vanskeligheder lykkedes det i parlamentet den kommunistiske gruppe at få vedtaget ratificeringen for næsten ti år siden, efter at vort land havde underskrevet chartaet. Men det er stadig ikke trådt i kraft i Ukraine.

Til gengæld var den første lov, som parlamentet vedtog efter kuppet, en lov om ophævelse af den sproglov, der var skrevet på grundlag af implementering af chartaet om regionale mindretalsprog, hvilket første til massiv folkelig utilfredshed i den sydøstlige del af landet og i Transkarpatien og i sidste ende til den modstand mod det officielle Kiev på Krim og i Donbass, som kraftigt fremskyndede de centrifugale processer i staten.

Det har man for øvrigt heller ikke ”lagt mærke til” i Europa...

Nynazisternes optræden i hovedstaden og de vestlige områder, deres udtalelser om, at de vil overskride Dnjepr, erobre Donbass, hegne det ind med pigtråd, gøre kort proces med befolkningen og sænke Sevastopol i havet, er sammen med de nye ukrainske herskeres manglende vilje eller evne til at leve op til Minsk-aftalerne og løse de påtrængende decentraliseringsproblemer eller bare drøfte muligheden af en føderalisering af landet under hensyntagen til de forskellige regioners særpræg og indbyggernes økonomiske, sociale, humanitære, herunder sproglige, og konfessionelle interesser i bogstaveligste forstand ved at ødelægge landet.

I borgerkrigen i Donbass har der lige fra starten været indsat væbnede formationer (heriblandt også nogle, der er ulovlige) af radikale nationalister, kriminelle elementer og åbenlyse nazister, der åbent gør brug af det nazistiske Tysklands symbolik.

I stedet for at gøre noget for at føre landet ud af den socialøkonomiske og politiske krise er magthaverne gået fra forbud til direkte vold, spændende fra informationsterror, hvor de ved hjælp af fjernstyrede voldsmænd undertrykker ordets og det journalistiske arbejdes frihed, til fysisk terror, hvor folk skræmmes ved at se andre blive ryddet af vejen.

I vore dages Ukraine kan ingen føle sig sikker hverken for ulovlige væbnede formationers banditvælde og kommandoraides eller for magthavernes og det hemmelige politis vilkårligheder. Ret er afløst af uret.

Og denne terror foregår under patronat af sikkerhedstjenesten, anklagemyndigheden og indenrigsministeriet, der beskæftiger bataljoner som Ajdar, Azov og Tornado, som efter eget udsagn for en tredjedels vedkommende består af kriminelle elementer.

I den 14. FN-rapport, som handler om overholdelse af menneskerettighederne i Ukraine, hedder det ligeud, at borgere udsættes for tortur i sikkerhedstjenestens fængsler. For det store flertals vedkommende drejer det sig om politiske fanger. Alt i alt har FN-folkene dokumenteret hundreder af tilfælde af ulovlig indespærring, brutalitet og tortur fra sikkerhedstjenestens side. I et forsøg på at skjule disse ugerninger har den Ukrainske Sikkerhedstjeneste i slutningen af maj 2016 forment FN-missionens medlemmer adgang til sine hemmelige fængsler, hvor de ulovligt indespærrede befinder sig.

Til allersidst vil jeg godt sige, at uanset de utrolig vanskelige betingelser, som Ukraines Kommunistiske Parti er henvist til at arbejde under, er partiet aktivt og kæmpende.

Efter vedtagelse af loven om dekommunisering og myndighedernes forsøg på at forbyde Ukraines Kommunistiske Parti ad rettens vej har partiet bevaret alle sine regions-, by- og distriktsorganisationer, og de arbejder politisk i samfundet under centralkomiteens ledelse.

Sammen med masseorganisationerne – ungkommunisterne, de antifascistiske komiteer, krigsveteranerne, arbejdende kvinder, intellektuelle af socialistisk observans, andre organisationer og venstre- og centrumvenstreorienterede fagforeninger – driver partiet informations- og propagandavirksomhed og organiserer protestarrangementer, hvor hovedtemaerne er en snarlig afslutning på borgerkrigen i landets østlige del på grundlag af Minsk-aftalerne, forsvar for borgernes rettigheder og friheder og for det arbejdende menneskes sociale interesser.

Kampen for det arbejdende folks fremtid og for genoprettelse af det kommunistiske partis krænkede rettigheder fortsætter. I denne kamp bygger vi på en betydningsfuld støtte fra kommunistiske partier i hele verden, venstrekræfternes bevægelse og Europas progressive demokratiske institutioner.